

God vergeten?

Liturgiesuggesties:

Psalm 124: 1 en 2

Psalm 124: 3

Psalm 124: 4

Schriftlezing: Psalm 50: 14-23

Psalm 34: 1 OB

Na verkondiging: Psalm 34: 2 en 4 OB

Tijdens viering avondmaal: Psalm 50: 1, 2, 3, 4, 7, 8, 10 en 11

Psalm 108: 2 OB

Psalm 108: 1 OB

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Bent u / ben jij ... wel eens iemand vergeten?

- Een jarige, waar je niet aan gedacht hebt.
- Een zieke, die je vergeten bent.

Het gebeurt zomaar ... iemand vergeten.

Per ongeluk:

- Je hebt het erg druk gehad.
- Je bent misschien zelf wel ziek geweest.

Het gebeurt zomaar ... iemand vergeten.

Het kan ook expres, met opzet ... dat je iemand vergeet.

- Je mag die ander niet zo graag.
- Je wilt geen contact met die ander.

Bent u / ben jij wel eens iemand vergeten?

*

Het meest kwalijke is ... als een mens God vergeet.

Als een mens net doet ... alsof God er niet is / alsof God niet bestaat.

Nee, niet per ongeluk, ... maar expres, met opzet ... God vergeten.

God, als Rechter en als Redder!

In Psalm 50, broeders en zusters, jongens en meisjes, klaagt God zijn gunstgenoten, zijn verbondskinderen ... aan.

Ze hebben Hem vergeten.

Ze hebben Hem links laten liggen.

Zeker, dagelijks brengen ze hun offers in de tempel.

Ze doen zelfs méér dan de HERE van hen vraagt.

Maar zodra ze de tempel, de kerk weer uit zijn ... zijn ze God opeens vergeten.

Hoe kan dat?

Is dat nou zo moeilijk om ook door de week ... een kind van God te zijn?

Asaf, de Psalmist, ziet het concreet gebeuren.

De godsdienstige plichten worden stipt vervuld.

Maar met hun dagelijkse praktijk ... nemen ze het niet zo nauw.

Daar doen ze wat ze zelf willen en gaan hun eigen gang.

Dat kan natuurlijk niet helemaal door de goddelijke beugel.

Als je je aan alles wat God gezegd heeft moet houden, ... heb je gewoon geen leven.

Daarom moet je daar de hand wel mee lichten.

Maar daar zijn de offers ook goed voor.
Die zorgen ervoor dat datgene wat niet door de beugel kan ... door God wel vergeven moet worden.
Het bloed van de offerdieren verzoent je zonden wel.
Daar hoef je niet meer wakker van te liggen.
Laat staan dat je je levenspatroon zou moeten veranderen.
Dankzij de vergeving ... kun je toch gewoon doorgaan met zondigen.

* Vers 18a: Soms ontmoeten we iemand die ons aanbiedt mee te doen in een heel voordelig zaakje.
Jawel, er zit een beetje een luchtje aan.
Maar ... het levert zoveel op, dat je gek zou zijn als je het liet lopen.

* Vers 18b: Of je huwelijk is al een hele tijd niet meer wat het wezen moet. Je kunt de spanning thuis wel snijden.
En dan brengt God ineens een vrouw, een man, op je weg met wie het helemaal klikt en die je begrijpt.
Is het dan zo erg als je een verhouding begint?
God heeft gezegd dat Hij overspel veroordeelt?
Ja, maar luister nu eens even: jouw geval is toch wel heel uitzonderlijk.
Waarom heeft God hem of haar anders op je weg gebracht?
Je kunt Hem ervoor danken.
Dan kan het toch niet slecht zijn?

* Vers 19: Of je begint - om jezelf te bevoordelen - te liegen.
De ene leugen haalt de andere uit.
En na een tijdje zit je aan alle kanten ingekapseld in een net van leugen en onwaarachtigheid.
God vindt dat niet goed?
Dat zal wel.
Maar Hij zal toch zeker niet vragen dat ik mezelf ontmasker?
De gevolgen zouden niet te overzien zijn.
Het zou mijn hele leven ruïneren.
Dát vraagt Hij toch niet van me?
Ik zal mijn vrijwillige bijdrage wel verhogen!

* Vers 20: Of je spreekt kwaad van je broeders en zusters.
Waar je maar kunt, kam je hen af en maak je hen zwart.
Mag je geen vals getuigenis spreken?
Het zal waar zijn. Maar wat jij over hen te zeggen hebt, is toevallig wél waar. en de waarheid mag gezegd worden.
Of niet soms!

En zo, broeders en zusters, jongens en meisjes, verzetten wij ons tegen de gehoorzaamheid aan Gods inzettingen en gooien we Gods woorden als onbruikbaar en onpraktisch achter onze rug (vers 17).

*

Dat is de spiegel die Psalm 50 ons vanmorgen voorhoudt.
Herkent u er misschien ook iets van uw eigen trekken in?
Het is zo verleidelijk, nietwaar, om zo'n mooie terreinverdeling te maken.
God en de Here Jezus een stuk ... en wijzelf het andere stuk.
Want we willen zo graag zelf nog wat touwtjes in handen houden.

We willen eigenlijk helemaal niet zo graag ons héle leven aan Christus verliezen.
Maar God en Christus vragen niet een stuk van ons leven ... maar ons héle leven.
Met minder dan 100% nemen ze geen genoegen.
Elke verdeelsleutel wordt afgewezen.
Ook al sloven wij ons in het deel dat we voor God gereserveerd hebben nóg zo uit,
we bereiken er niets mee.
Het volk Israël deed dat ook.
Aan offers ontbrak het niet.
Een overvloed aan offers brachten ze.
Ja, vroom en godsdienstig waren ze in de tijd van Asaf wel.
Maar dat hielden ze keurig gescheiden van de rest van hun leven.
Ze vergaten God ... als het hen zo uitkwam.
Met opzet, moedwillig, expres.

*

U begrijpt, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat God dit niet neemt.
Goddelozen ... noemt Hij zijn volk in vers 16.
"Verstaat dit toch, gij, die God vergeet, opdat ik niet verscheure, zonder dat iemand redt.
Wie lóf offert, eert Mij, en baant den weg, dat Ik hem Gods heil doe zien."
De HERE vraagt om het offer van ons leven.
Van onszelf.
Dat betekent niet dat je nu van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en dag in dag uit
alleen maar met de Bijbel bezig moet zijn, ... nergens anders over mag praten en
uitsluitend psalmen en gezangen moet zingen.
Dat is een hardnekkig misverstand.
Er zijn heel wat oprechte christenen die geplaagd worden door de vraag: Geef ik wel
genoeg tijd aan God?
De vraag is niet: Geef ik wel genoeg tijd aan God?
Maar: Geef ik mijzelf aan God?
Dat laatste blijkt in de heel gewone dingen van elke dag.
Het blijkt bijvoorbeeld:
- Als ik ophoud met kwaadspreken over mijn broeders en zusters ...
- of met het mezelf op een slinkse manier, met leugen en bedrog, te bevoordelen. -
Het blijkt als ik mijn man, mijn vrouw ... trouw blijf.
Uit die gewone dingen blijkt of ik mijzelf aan God en Christus gegeven heb en
mezelf tot een levend dankoffer aan Hem offer.
En als dat niet het geval is, kan ik nog zoveel tijd aan God geven, ... me nog zo
uitsloven in kerkelijke activiteiten, ... nog zo met bijbelteksten in de weer zijn ... en
nog zo ontroerd worden door dierbare psalmen en gezangen, ... maar dat stelt als
offer niets voor. God geeft er geen cent voor.
"Niet een ieder die tot Mij zegt: HERE, Here, zal ingaan in het Koninkrijk der heme-
len", zegt de Here Jezus, ... maar wie doet de wil van mijn Vader.

*

"Wie lof offert, eert Mij, en baant den weg, dat Ik hem Gods heil doe zien."
Lof offeren = God eren = de wil van de Vader doen.
Zeker, wij struikelen maar wat vaak op die smalle weg.
Soms ... zien we die weg niet ... soms is die weg - door onze zonden - onbegaan-
baar.
U begrijpt, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat er Eén was ... die die weg in
ieder geval weer begaanbaar heeft gemaakt: De weg tot God ... door onze Here
Jezus Christus.

Sterker nog: Hij is de Weg waarop Gods Koninkrijk bereikbaar wordt.
Zijn offer baant de weg naar het heil, naar de zaligheid.
De allereerste christenen werden ... mensen van de weg genoemd.
Mensen van de Christus' weg.
Op die weg ontvangen wij vanmorgen brood en wijn.
In die tijd ... het dagelijkse voedsel.
Teerkost ... voor de reis.
De reis op de smalle weg van het Koninkrijk van God.
Er zijn er niet veel die die weg vinden.
Maar wie die weg wel gevonden heeft en door die enge poort - de poort van het
loffer / van het jezelf aan Christus verliezen - gaat, die zal Gods heil zien.
Nu al en tot over de grenzen van dood en graf heen.
Want hij heeft hét leven gevonden. Het leven tot in eeuwigheid.

O ja, God vergeten?
Hoe kom je erbij.
Hij is toch ook uw / jouw / mijn Rechter en mijn Redder?

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Stadskanaal 2 oktober 1988

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !